

den. Slovesnosti so bile, ako sodimo po pripravih, velike; tudi gostov, zastopnikov tujih vlad je bilo veliko, vendar tujih vladarjev ni prišel nihče sedaj v Berolin, edini kralj in kraljica rumunska sta se bila tje podala. — Mladi Bismark, grof Herbert je prejel od ruskega cara velik red in to se razlaga, da ste si Nemčija in Rusija še zmerom prijazni. — Kakor je podoba, ne meša se Rusija v zadeve, kakor se vršé v Bolgariji ali vsaj očitno ne, tedaj pa tudi ni uzroka, da se ji katera država postavi po robu in zato še ni strahu, da se vname že kmalu vojska. Dolgo pa vsekako ne izostane, čemu bi sicer v vsaki državi, bodi velika, bodi mala, toliko ljudi phali v orožje! — V Bolgariji je sedanja vlada sicer zadušila upor v Ruščuku, toda ker je dala vstreliti toliko ljudi, vrše zato timbolj na tihem po deželi in nič se ne zna, kedaj da bode tega konec. — Turki so zasegli grško ladijo, na kateri je bilo veliko streliva; spraviti je to hotela v Makedonijo. Ta dežela je pod Turčijo, pa bi se rada od nje odtrgala. Da so se torej polastili turški vojaki tega streliva, razumeje se lahko ali ne ve se, če ga že poprej ni več prišlo v one kraje. Tedaj je že tudi tam vroče, v prvi vrsti za Turčijo ali celo mogoče, da se iskra vname tam, požar pa, Bog vé, kje nastane. Pri turški vladi se nagibajo sedaj bolj na angleško stran in to je uzrok, da ne stori Turčija nič za svojo sosedo, Bolgarijo. — Doma pa ima Anglija vedno svojo težavo z Irči. Njim ne mara dati pravic, drugje pa se dela, kakor da ji hodi vselej le za pravico. Une dni so zaprli kat. duhovnika, ker ni hotel biti za pričo pri neki obravnavi zoper njegove župljane. Na poti v ječo pa so ga potlej le obsipavali ljudje ter so iz vseh krajev, koder so ga peljali, hiteli skup. To utegne delati vladi še kedaj silo. — Vojni minister, general Boulanger, dela na to, da si srca francoskega ljudstva pridobi in kakor je podoba, gre mu to precej po sreči. — Iz zveze francoske republike in ruske države ne bode nič, kajti car ne da veliko na može, ki so na krmilu francoske vlade. Od danes do jutri le trpi njih veljava. — Sv. O. e v Rimu so imenovali več novih kardinalov, med njimi je dunajski nuncij, Vanutelli in pride torej na njegovo mesto drug nuncij, kajti noben kardinal ne ostane več na takem mestu. — V Sudanu je sedaj mir in upa se, da se bodo prerokovi privrženci kmalu porazgubili in tako konec prelivanja nedolžne krvi, ki je celih 10 let trpelo.

Za poduk in kratek čas.

Trije brati.

(Narodna pripovedka iz Savinjske doline.)

Zapisal Leon Störmann

Živel so nekdaj trije brati. Starejša dva sta pa mlajšega strašno hudo gledala in ga

vedno le „štramleta“ imenovala. Da pa ni bil tako zabit, kakor sta ona mislila, pové vam to, kar se mu je zdaj prigodilo.

Zmenijo se nekega dne, da bo šel najstarejši brat v bližnjo graščino služiti. Gre, in ko vpraša graščaka, če potrebuje kakega hlapca, mu ta vljudno odgovori, da bi ga potreboval. Dogovorita se, pa tudi zmenita za 200 gld. letnega plačila, pa pod tem pogojem, da če bode hlapec kaj jezen na graščaka, preden leto preteče, moral bode oditi brez vsega plačila iz službe, če bode pa gospod kaj jezen na hlapca, izplača mu letno plačilo in potem mora oditi še tisto uro. To pa tudi, če bi se že prvi ali pa najzadnji dan vvezila.

Brat je zadovoljen s pogodbo, še tisti dan odrine služiti.

Prvi dan mu reče graščak iti v precej odstranjeni gozd drva sekati; na pot seboj mu pa da srednje veliko pa močno zavezano in zapečateni vrečo. On vzame brez dalnjega vprašanja ostro brušeno sekiro, vrže omenjeno vrečo na ramo in jo mahne v gozd.

Seka in seka, kar mu je duša dala tako, da je zraven lačen postal; pa saj je že poldne, — si misli — bode že kmalu si podložil ter se okrepčal. Ozira se, skraja po malem, tje, odkoder bi mu moral kdo graščinskih južino prinesiti. — Oh! ni videti še nobenega, čeravno bo morebiti že štiri ura. — Zdaj pogleduje v enomer tje, pa — zastonj. Moral je celi božji dan sekati brez vse jedi in pijače. — O kako ga to jezi. — Kakor hitro se malo zmračí, zadene ves razljuten vrečo na ramo, katero je zjutraj ne vedé, zakaj sem prinesel in zdaj jo pa mora ravno tako domu nesti. Grajšček mu že naproti pride in ko ga vidi vsega razvnetega, ga vpraša, če je kaj jezen?

„Vrag bi ne bil jezen, celi dan hudo sekati, pa nič jesti ne piti dobiti!“

„No, če si jezen, pa pojdi — —.“

Kaj hoče storiti siromak? Mora brez vsega obotavljanja oditi, saj sta se popred tako zmenila. Torej celi dan je zastonj drva sekal.

Zdaj gre srednji brat svojo srečo poskusiti. Pa tudi njemu se ni nič bolje godilo. Tudi on je en dan zastonj drva sekal, potem jo pa pobrisal.

Tudi najmlajši brat se ponudi za graščinskega hlapca, čeravno sta mu brata močno odbijala, rekoč: „Če mi dva pametnejša nisva obstala, kako neki boš ti štramle?“

Pa on ju še ne posluša. Gre in se zmeni z graščakom za 200 gold. letnega plačila, pa tudi pod tem pogojem, da če bode graščak pred letom na nj jezen, mu plača 200 gld. in mora takoj oditi, ako pa bode hlapec na nj jezen, mora pa tudi takoj brez vsega plačila oditi, če tudi bi komaj en dan leta manjkalo.

Hlapcu bila je pogodba všeč in takoj

ostane v službi. Tudi njemu zapové graščak, iti drva sekat daleč v gozd, in na pot seboj mu da tudi tisto vrečo, katero sta že brata poprej v gozd nosila, potem pa sta jo nevoljno domu prinesla. Vesel jo zadene na ramo in moško mahne v gozd. Tam si pa misli: Najprvo pa moram pogledati, kaj tu v ti vreči seboj nosim. Bog zna, kake muhe ima graščak. Pogleda in notri najde same najboljše jedi: meso, potice, torte, marsikaj družega. Česar še nikdar ni videl, še manj poskusil; pa tudi najžlahtnišo pijačo: okusno starino, butelje in tako dalje, sploh vse, kar je srce poželelo, da se dobro najé in napije. Zdaj bodem pa gostijo imel, si misli, se vsede v senco pod košato bukev, dobro jé in pije in ne enega drva ne vseka, saj sta že brata dovolj nasekala. Zvečer zadene že skoro prazno vrečo in gre veselo pevajoč in žvižgajoč si domu. Tudi njemu graščak nasproti pride in ga vpraša: „Kako ti pa je kaj šlo pri drvih?“

„Bog mi daj še več takih dni!“ odgovori hlapec. „Zdaj imam pa drugega ptička v pestéh“, — si misli graščak, ne reče pa nič

(Konec prih.)

Smešnica 12. Stari vojaki, to je možje, ki so svoje dni bili pri vojaki, radi govoré, kaj da so vse pri vojaki doživeli. V časih je v njih pripovedih kaj resnice, v časih pa se jim va-nje prikrade tudi neresnica. Kmet Žirnik je tudi bil kedaj pri vojaki in ugnal je tam večkrat katero, ki mu je za priboljšek vojaške službe prinesla palico. To je bilo znano. Vpraša ga tedaj v veseli družbi sosed, koliko da je pri vojaki dobil palic. „Eno“, odgovori moško Žirnik, „vselej le eno“. „Kako to?“ vprašajo možje pri mizi, „saj ene samo pri vojaki nikoli ne dajo?“ — „Kaj pa da ne?“ odreže se Žirnik, „jaz sem dobil vselej le eno, druge pa so potlej padle na tisto“.

Razne stvari.

(Cecilijino društvo za lavantinsko škofijo.) Pod tem naslovom se je dne 13. marca t. l. v Mariboru ustanovilo društvo, čegar namen je, cerkveno glasbo gojiti po doležbah svete katoliške cerkve. Naj ta namen doseže, zato bode društvu ena prvih skrbi štipendije razpisavati za lav. kandidate in di-jake orgljarske šole v Ljubljani. Društvena pravila, potrjena od cerkvene in državne gosposke, razposlali smo po celi škofiji preč. far-nim predstojništvom, čč. gg. duhovnikom, ne-katerim društvom in drugim prijateljem cerk-vene glasbe. Vse čast. gospode prosimo uljudno, naj društvena pravila pregledajo. Njih ekse-lencija, naš premilostni knezoškof so blagovoljno društvenega predsednika potrdili ter društveno pokroviteljstvo sprejeli. S tem je zadobilo

društvo popolno pravno podlago. Zaupaje v milost božjo in pomoč sv. Cecilije vabimo zdaj vse katoličane lav. škofije, naj radovoljno po-magajo, da se društveni namen doseže. Posebno pa še prosimo preč. farna predstojništva, čč. gg. duhovnike, učitelje in organiste, ki se pe-čajo dan za dnevom s cerkvenim petjem, da bi v obilnem številu pristopili društvu kot udje. Lepi napredki Cecilijinih idej v naših sosed-njih škofijah, zlasti v Sekovski in Ljubljanski, dajejo tudi nam pogum, in so nam zagotvlje-nje, da moremo tudi mi, ako se združimo — viribus unitis — kaj doseči. V to pomozí sv. Cecilija! Odbor Cecilijinega društva za lav. škofijo: Fr. Ogradi, predsednik. Dr. A. Kuko-vič, tajnik.

(Imenovanje.) C. kr. okr. glavar v Ljutomeru postane baron Mac Nevin O'Kelly. Je-li zna slovenski, mi ne znamo, a tudi ime g. barona nam ne pové, da zna slovenski.

(Drž. zbor.) Za poslanca mestne skupščine Celje in tov. v drž. zboru kandiduje gosp. dr. Karol vit. Gelingsheim, pristav c. kr. okr. sod-nije v Kozjem.

(Slov. šolsko društvo.) Kakor se nam naznanja, ustanavlja se na Ponikvi podruž-nica sv. Cirila in Metoda. Ni dvoma, da se ustanovi to dobrodejno društvo z lepim uspe-hom, saj je Ponikva župnija, v kateri se ljud-stvo zaveda in je zato že tudi pri vsem slo-venskem ljudstvu na lepem glasu.

(Sadjarnica.) V Mariboru se namerava neka naprava, kjer bi bilo jeseni sadje v veli-kem na prodaj in kamor bi kupci za sadje pri-hajali, ne da bi bilo treba jim hoditi k posest-nikom, ki imajo sadje na prodaj. Mi nimamo v tako napravo nič zaupanja.

(Dr. Ausserer.) Pri zadnjem zboru bauernvereina za okolico Maribor gori na Po-horju, pri sv. Lovrencu na kor. žel. se je skoraj vse le sukalo okoli dr. Aussererja. Njega sicer tam ni bilo, toda oba govornika — gg. Fürst pa Richter — sta govorila le o njem. To pa nam pové zadosti; ne za blagor kmeta, za dr. Aussererja je gospodi, ki sliši, kedar se ji ljubi, na ime — bauer. Vse samo pesek v oči!

(Obč. volitev.) V četrtek, dne 17. mar-cija so imeli na Zidanem mostu volitev v ob-činski zastop. Nemškutarji so sicer vse žile napeli, da bi zopet to občino dobili v svoje roke, ali na hvalo zavednih kmetov se jim to ni posrečilo. V 3. in 2. razredu še njih možje glasú niso dobili, v 1. razredu pa so se na pol še obdržali.

(Tatvina.) Iz mestne cerkve v Celju je Neža Jelšnik, doma iz sv. Štefana, ukradla za-vitek, v katerem so bile reči, kakor jih rabi duhovnik, kedar gre na sv. obhajilo. Nekaj jih je že bila prodala, v tem pa jo je zajel lovec Stropnik ter jo je h krati izročil sodnji.